

CRÍTICA DE TEATRE MUSICAL

Zaza, reina del Tívoli

La jaula de las locas

Música: Jerry Herman
Libret: Harvey Fierstein (basat en la comèdia de Jean Poiret)
Direcció: Àngel Llàcer
Direcció musical: Manu Guix i Andreu Gallén
Intèrprets: Àngel Llàcer, Ivan Labanda, Ricky Mata, Roc Bernardí, Anna Lagares, José Luis Mosquera, Mireia Portas, Lucía Madrigal Cuadra, Oriol Burés, Antonio del Valle, Víctor Gómez, Clàudia Bravo
Lloc i data: Teatre Tívoli (27/IX/2018)



DAVID RUANO

Llàcer a La jaula de las locas

JUAN CARLOS OLIVARES

La Swanson, Liza; la West, Mistinguett; la Dietrich, Esperanza (l'Aguirre). Una desfilada de dives regna cada nit al Teatre Tívoli. En una llotja de prosceni, tocant el cel ras, observa protector el record de Madame Arthur. Totes invocades per un rutilant Àngel Llàcer amb un gest, una mirada, una rèplica, un desmai, un menyspreu, una ganyota, la tessitura de la veu, una cascada de plomes. Ombres fugaces en un fregolisme d'homenatges. Llàcer ha fet de Zaza, primeríssima estrella del cabaret La Cage aux Folles, una seductora fatamorgana drag.

Llàcer-Albin canta *Rimel* mentre compon al seu camerino la il·lusió de Zaza, un número que resu-

meix amb la seva elegància el misatge de dignitat que després esclatarà com a himne a *Soy lo que soy*. Cada vegada que Llàcer i Ivan Labanda s'apropien de la funció, aquesta glamurosa producció de *La jaula de las locas* reivindica en gran el seu aire *camp*. La frívola lleugeresa d'una època que ja era daurada nostàlgia el 1984, quan s'estrena el musical de Herman i Fierstein. No hi ha res de modern en aquest cuidat *revival*, excepte potser el decorat: una reinterpretació d'Enric Planas de l'art-decò i les comèdies blanques de Hollywood.

La resta "és el que és": un convencional sàinet amb l'espurna del music-hall clàssic. Però quan un

fantàstic Labanda (Georges) exerceix de mestre de cerimònies amb l'ambigu *savoir faire* de Luis Mariano i traspasa el teló vermell, el Tívoli es transforma en una bombonera. Com el Belle Epoque de Dolly van Doll. I la màgia creix quan ell i Llàcer comparteixen escenari. Quan la parella gai creada per Jean Poiret el 1973 rejoveneix, es crea una energia que fa del seu compromís un gest molt viu, amb nous missatges.

La caricatura té el traç fi d'un cartell de Gesmar quan dibuixa Albin-Zaza. El traç gruixut –el muntatge no és perfecte– es reserva als personatges de suport i a l'embolic amb la futura família política (l'ultraconservador Dindon aquí té una sospitosa semblança amb l'expressió Rajoy). El Jacob de Ricky Mata (la donzella-majordom) és un personatge tan hiperventilat i ocell del paradís com en gairebé tots els altres formats i muntatges. Com Jessica Rabbit, pot dir "em van dibuixar així".

Menys justificació té el perfil baix dels *ocellets*, les vedets que voletegen i treuen foc pels queixals en aquesta gàbia de St. Tropez. No brillen com haurien de brillar com a esplendorosa cort alada de Zaza. Les coreografies no tenen l'efecte wow d'altres produccions, sobretot quan arriba el moment d'exhibir el claqué. Però llavors ataca la petita orquestra –excel·lent direcció de Manu Guix i Andreu Gallén, el focus es posa sobre Zaza i tot canvia. Esclats de lluentons i estràs.

Un festival d'elegància bandarra contra la plumofòbia. I Madame Arthur assenteix feliç des de l'altra banda. ●

CRÍTICA DE FADO

Bella impuresa

Mísia

Lloc i data: Barts (30/IX/2018)

DONAT PUTX

En el context del Festival de Fado de Barcelona, el públic local es va retrobar amb Mísia, la intèrpret de Porto amb arrels catalanes –mare i àvia–, que va desembarcar Al Paral·lel per donar a conèixer *Pura vida*, un espectacle i un repertori que alimentaran el seu pròxim disc, que gravarà al mes de novembre. Des del seu àlbum de debut, apa-

El concert va submergir el públic en un veritable tobogan d'emocions i encerts musicals

regut el 1991, la nostra artista –nascuda fa 63 anys com Susana Maria Alfonso de Aguilar– ha traçat un camí fadista heterodoxa, constant que es manté en una proposta que, com diu la mateixa cantant, emfatitza que "la pura vida és just el contrari de la vida pura".

Benvinguda sigui, doncs, la voluntat d'impuresa de l'esplèndida sessió de diumenge, formada majoritàriament per partitu-

res de fados antics i tradicionals, lletres que Mísia ha encarregat a diversos poetes portuguesos, i els aconseguits arranjaments que signa el músic napolità Fabrizio Romano, pianista del grup que acompanyava la vocalista, que es complementava amb guitarra portuguesa, violí i un clarinet baix que hi va tenir un rol exquisit.

Des del pols contemporani del violí, en la inicial *Ausència*, fins a la gran emotivitat de la *Làgrima* final, el concert va submergir el públic en un veritable tobogan d'emocions i encerts musicals. És el cas de la factura solemne i gairebé cambrística de *Destino*, o l'embolcall –que Mísia va qualificar, amb encert, de "magníficent"– d'*Os homens que eu amei*. La transmissió del seu registre en la crua *Ousso dizer* –facturada únicament amb guitarra i clarinet baix– figura entre els moments més recordables i aclamats de la vetllada, juntament amb una *Rua dos meus instintos* amb la veu reforçada aquesta vegada només amb l'instrument de vent.

Cap al final de la sessió, la gran malenconia d'*O tempo passa*, el vigor cinemàtic de *Viagem* i la versió del tema de Joan Manuel Serrat *Plou al cor* –en què Mísia es va emocionar de debò cantant en català– van culminar el catàleg d'encerts d'aquesta compa-reixença. ●

SITGES ZOMBIE WALK 2018

DISSABTE 6 D'OCTUBRE

ORGANITZA: SITGES
 PATROCINA: MORITZ, SLATE
 HI COL·LABORA: iabu, FANTJ5FREAK